

Zuzanin príbeh

Volám sa Zuzana, dovoľte mi vyrozprávať svoj príbeh. Pred piatimi rokmi som spoznala Andreja, pričom sme si boli navzájom sympatickí a začali sme spolu chodiť, do 6 mesiacov som otehotnela a do 9 mesiacov sme spolu začali stavať rodinný dom. Bola som zamilovaná, všetko bolo také krásne, všetko nám vo vzťahu klapalo, naše partnerstvo bolo harmonické. Mala som pocit, že som stredom jeho vesmíru, bol ku mne pozorný, zaujímal sa o mňa, každý deň ma zahŕňal darčekom a nežnými slovami.

Potom nastal zlom, narodil sa nám náš spoločný syn, ktorý bol vytúžený nami oboma. Všetko sa týmto okamihom však zmenilo. Jeho city ku mne ochladli. Nebol pri pôrode, po pôrode ma neprišiel ani pozrieť do nemocnice, dieťa som si viezla domov sama. Vedela som pritom, že on je doma. Prestali sme spolu intímne žiť. Zrazu mi nemal čo povedať, začala som sa cítiť ako jeho príťaž vo vlastnom dome. Keď som sa pokúsila o nadviazanie komunikácie začal ma častovať vulgarizmami. Každá maličkosť sa stala dôvodom konfliktu, ktorý on inicioval. Atmosféra medzi nami bola chladná a neprijemná. On po mne kričal skoro každý deň, ponižoval ma, nadával mi aká som hlúpa, že neviem variť upratovať. Za všetko čo sa stalo som bola vinná ja. Ja som sa snažila vyhábať vzájomnej komunikácií a to len aby som nevyvolala ďalší konflikt. Znášala som toto jeho správanie najmä kvôli deťom a finančnej závislosti na ňom, nakoľko som v tom čase bola poberateľkou len rodičovského príspevku, on platil všetky náklady súvisiace s domácnosťou, vrátane stravy a mne teda ostával príspevok na zabezpečenie starostlivosti o dieťa, oblečenie, detská strava, plienky. Ak som si z týchto peňazí dovolila kúpiť niečo na seba vždy mi to vykričal so slovami, že komu sa chcem už len ja páčiť a že to určite robím preto, lebo mám nejakého milenca. Často mi vyhadzoval na oči moju údajnú neveru, pričom raz som podľa jeho vyjadrení mala spať so susedom, potom s poštárom. Každý muž, ktorý si ma dovolil na ulici pozdraviť, bol podľa neho mojím milencom a nepríjemným až vulgárnym spôsobom ma obviňoval z promiskuitného správania sa. V prípade, že som sa zdržala na nákupe alebo niekde inde, opakovane mi vyvolával a zisťoval, kde som a s kým som, ale najmä kedy sa presne vrátim. Vždy som mu musela hlásiť kam vlastne idem, s kým a kedy sa vrátim, pričom ja som skoro nikam nechodila. Nemala som s kým, moje kamarátky mi postupne zo života vymizli, na základe jeho nahovárania som sa od nich izolovala, hovoril mi aké sú to sliepky a čo ja si vôbec s nimi môžem povedať. Vyčítal mi, čo ja by som sa s nimi mala niekde flákať, keď ja už som matka a mám sa starať o dieťa a svojho muža. Ja som si vtedy neuvedomovala, že ide o jeho vedomú manipuláciu, ktorou sa ma snaží izolovať od ostatnej spoločnosti. To isté robil aj s mojou rodinou, ktorú predtým som ponižoval a urážal, pritom pri osobných stretnutiach sa k nim správal milo, priateľsky a dokonca mojej sestre požičal značný finančný obnos. Pričom všetko toto ponižujúce správanie, obviňovanie, dehonestovanie mne blízkych osôb prichádzalo vždy za zatvorenými dverami, medzi štyrmi stenami, pričom v spoločnosti vystupoval vždy úctyhodne, priateľsky a doslova by sa pre nich rozdal.

Postupom času som sa začala dozvedieť i nové skutočnosti z jeho života. Jedného dňa ma kontaktovala jeho manželka, ktorá podľa jeho tvrdení mala zahynúť pri nehode spolu s ich synom. Jeho manželka však tvrdila, že sú stále manželmi, dokonca, počas už nášho spoločného súžitia mali oni dvaja spoločné intímne vzťahy, s tým, že on sa mal vyjadrovať, že ma chce opustiť a vrátiť sa ku svojej rodine, teda k nej a k svojmu synovi. Zrazu ožila nielen jeho manželka, ale vynorili sa na povrch aj ďalšie skutočnosti. Oslovila som jeho matku, o ktorej mi vždy tvrdil, že ona je pomätená, podľa jeho vyjadrení mala trpieť nejakou duševnou poruchou a tak sa ma snažil udržať od nej a teda nikdy predtým som sa s ňou nestretla, jeho otec mal byť tiež mŕtvy. Ale ja som sa stretla s jednou krásnou a zdravou staršou pani, ktorá rozhodne mala úplne čistú a jasnú myseľ, jeho otec bol tiež nažive. Jeho matka sa mi odmietla konkrétne k svojmu synovi vyjadriť a tiež zodpovedať mi na otázky, iba ma ticho varovala, nech si dám na neho pozor, že s ním je to ťažké, konkrétnejšie sa nevyjadrovala. Vtedy sa moje obavy z neho

vo mne iba vyostri a začala som dostávať čoraz jasnejší obraz o ňom. Svoje obavy som však nemala komu vysloviť, kamarátky som už vďaka nemu doslova stratila a bála som sa, že ani rodina mi neuverí, nakoľko tá ho považovala za úžasného a tak sa aj stalo, pričom otec ma dokonca obvinil, že chyba je na mojej strane, nakoľko ja nedokážem dostatočne uspokojiť potreby svojho muža. Vystavila som ho priamo zoči-voči skutočnostiam, ktoré som sa dozvedela, čo vyústilo do otvoreného konfliktu, v ktorom on obviňoval mňa čo sledím v jeho živote, čo si ja mám čo o ňom zisťovať, spochybňoval moju dôveru v neho ako svojho partnera a otca nášho spoločného dieťaťa. Opäť sa snažil navodiť situáciu, že za všetko môžem ja, čo mu bolo vlastné, pri akomkoľvek našom konflikte, vsugerovať mi vinu. Vtedy som zobrala svojho syna na ruky a snažila som sa odísť z miestnosti, on mi ho však násilne vytrhol, pričom do mňa tak silno sotil, že som sa udrela o stenu a stratila rovnováhu, spadla som na zem. Kým som sa pozviechala on už bežal ku schodom, ja som išla za ním, začali sme sa doťahovať o dieťa na schodišti, kde mi tak silno vykrútil ruku, že som kričala od bolesti, on mi len pokojne rozprával, že len nech si zavolám políciu, že oni mi aj tak nepomôžu, oni mi aj tak neuveria, pritom sa smial... Vtedy sa mi podarilo vytrhnúť syna z jeho náručia a bežala som smerom ku dverám, no ako som sa pokúšala otvoriť dvere, vzpriečil mi ich rukou so slovami, pokús sa ty k... niečo urobiť a ja ťa zničím. Podarilo sa mi dvere otvoriť a podliezť jeho ruku, vyšla som na ulicu, kde mi pomohli robotníci z vedľajšej stavby a zavolali políciu.

Privolaná hliadka PZ sa správala presne tak, ako mi on hovoril. Vypočuli si jeho verziu, pričom on sa správal milo a pokojne, ja som hysterčila na mieste a snažila sa ich presvedčiť, že ono to tak nie je ako on uvádza. Policajti sa usmievali a bolo vidno, že mi neveria, spochybňovali moje tvrdenia, bagatelizovali ich a celkovo situáciu iba zľahčovali. A potom prišiel ďalší šok, keď sa polícia snažila zistiť, kto je vlastníkom domu - on priniesol list vlastníctva, podľa ktorého bol výlučným vlastníkom práve on. Ja som celé roky verila, že sme podieloví spoluvlastníci, nakoľko ja som do tohto domu dala všetky peniaze, ktoré som mala z predaja svojho bytu, ktorý ma on doslova prinútil predat' s tým, že si za tieto peniaze postavíme vlastné hniezdočko lásky. Na mieste polícia nič nevyriešila, iba ma poučila, že ak chcem, môžem prísť kedykoľvek podať trestné oznámenie, ale aj tak sa jedná podľa nich maximálne o priestupok, za ktorý mu hrozí nanajvýš finančná sankcia.

Za asistencie polície som sa teda zbalila aj so synom a odišla som. Bola som sama, nevedela som, kam mám ísť. Zaparkovala som pri jazere ako bezdomovec, uložila syna spať a začala hľadať na internete pomoc. Nechcela som volať rodičom, nemala som chuť im to celé vysvetlovať a opäť niekoho presvedčať, že áno, naozaj sa toto stalo. Našla som kontakt na Národnú linku pre ženy, kde mi dali kontakt na nejakú právničku. Išlo o právničku z organizácie ADRA, ktorá v tú noc strávila celú so mnou v telefonickom kontakte. Konečne sa niekto so mnou rozprával, veril mi, rozoberali sme vtedy všetko, jeho správanie, konanie, povedala mi všetky možnosti, ktoré mám, ako môžem situáciu riešiť. Zistila som zrazu, že nie som sama a že pomoc existuje, sú ľudia ktorí môžu a chcú pomáhať. Takto som sa dostala k ADRE, s ktorou spolupracujem dodnes - pomáhajú mi nielen v právnych veciach súvisiacich s riešením mojej situácie, ale aj s reálnym životom, vymaniť sa z násilného vzťahu a znovu sa postaviť na vlastné nohy. Ľudia z ADRY mi pomohli zrazu vnímať svet v pestrejších farbách, nájsť svoju stratenú dôstojnosť a sebadôveru, za čo im patrí viac než len jedno veľké ďakujem. Viem, že týmto ľuďom na mne záleží, rovnako ako aj na iných ľuďoch, ktorí sa stali obeťami akejkoľvek formy násillia. A preto im pomáham a zapájam sa do aktivít ako napríklad do verejných diskusií organizovaných nielen pre obeť násillia. Svoj príbeh odovzdávam ďalej ako motiváciu a inšpiráciu pre ostatných s tým, že pomoc existuje a sú tu ľudia, ktorým na tebe záleží.